

Poslání duchovního zárodku dolů a tvorba nového éterného těla

Extrakt éterného těla a jeho funkce

Nyní se budeme věnovat popisu tvorby éterného těla. R. Steiner vysvětluje:

„A dále víme, že z éterného těla je bezprostředně po smrti sice velmi mnoho odstraněno, že nám však zůstává *extrakt tohoto éterného těla*, který si bereme s sebou z jedné inkarnace do další. Je to tak, že v prvních dnech bezprostředně po smrti máme v sobě určitý druh zpětného pohledu, podobný velkému tablo našeho dosavadního života, a že souhrn, který vznikne z této retrospektivy - tento extrakt - si jako éterný výsledek bereme s sebou. Zbytek éterného těla je předán všeobecnému éternému světu v té či oné formě, podle vývoje dotyčného člověka.“ (GA 131)

Co se pak stane před opětovným vytvořením éterného těla v elementárním světě? Jakou funkci má tento éterný extrakt? O éterné neboli životní substanci se říká, že po vyhasnutí „vzpomínkového tablo“ z něj zůstává určitá esence, „která se člověku na jeho daleké životní pouti nikdy nemůže ztratit. Bere si ji s sebou jako jakýsi extrakt z životního tablo do všech svých budoucích inkarnací, i když si na to nemůže vzpomenout. To, co se z *tohoto vzpomínkového extraktu tvoří*, nazýváme pak konkrétně a reálně *kauzální tělo*. Po každém životě se do této knihy života vkládá nový list. Rozmnožuje se tím životní esence, a pokud byly minulé životy plodné, i ten příští se odvíjí odpovídajícím způsobem. V tom spočívá příčina, proč je jeden život na talenty a vlohy bohatý, druhý chudý atd.“ (GA 99)

Zvonkovité útvary lidských zárodků

Rudolf Steiner popisuje, jak lidské zárodky, které právě přišly „z devachanu do astrálního prostoru, s obrovskou rychlostí prolétají a pro- střelují astrální prostor jako jakési velmi pozoruhodné *zvonkovité útvary* (obr. s. 29). Jsou to *k inkarnaci směřující lidské zárodky*. Člověk si přinesl do devachanu vyšší astrální tělo a plody různých životů jako kauzální tělo a sbírá nyní kolem sebe novou *astrální materii*. Je to stejné, jako když se roztroušené železné piliny uspořádávají podle sil magnetu... Zvonkovitý útvar nyní tvoří dřívější *kauzální tělo, síly dřívějšího astrálního těla a nové astrální tělo.*“ (GA 95)

Tento zvonkovité zformovaný zárodek člověka si hledá lidský pár, který se k němu hodí „podle charakteru a rodinných poměrů“.

„Všude v astrálním světě vidí jasnovidec takové duše, které se chtějí ztělesnit. Prostorové a časové poměry jsou ovšem v astrálním světě jiné než ve fyzickém světě. V *astrálním světě se taková duše může pohybovat obrovskou rychlostí a zvláštními silami je hnána na místo, kde je pro tuto duši správně konstruované fyzické a éterné tělo*. Vzdálenost jako mezi Budapeští a New Yorkem zde nehraje vůbec žádnou roli. Časové poměry přicházejí do úvahy vlastně jen tehdy, pokud lze pozemskými možnostmi docílit nejlepší podmínky pro vtělení. Duši, která *prolétá astrálním prostorem* a má přitom *formu zvonu* rozšiřujícího se směrem shora dolů, přichází ze Země vstříc fyzičnost, o níž se postarala dědičná linie.“ (GA 111)

To se děje po vstupu z devachanu do elementárního astrálního prostoru (sféry planetární). Zde se skládá také nové astrální tělo. Takto utvořený člověk pak dorazí do *měsíční oblasti*, kde má dostat nové éterné tělo. Aby mohl utvořit nové éterné tělo, musí

nejprve opustit svůj duchovní zárodek a poslat ho dolů k matce rodičovského páru.

Průběh spojení duchovního a fyzického zárodku

„Již určitou dobu předtím, než člověk jako duševní bytost sám sestoupí dolů, pošle nejprve tento duchovní zárodek. Takže to, co si člověk připravil pro své fyzické tělo, posílá napřed nějakou dobu předtím, než sám sestoupí dolů do fyzického světa. ... A v rámci posledního aktu tohoto sestupu z duchovních světů vytahuje síly z celého světového éteru a formuje si z nich své éterné tělo. Když člověk již odeslal dolů duchovní zárodek svého fyzického těla, když byl tedy duchovní zárodek po dlouholetém proudění z duchovních světů již poslán k rodičům pro fyzičnost těla, samotný člověk ještě prodlévá v duchovním světě a sbírá v duchovním světě okolní éter; na krátký čas se tak stává bytostí složenou z Já, astrálního těla a éteru... A teprve v embryonální době, v 3.-4. týdnu po početí, sjednotí člověk se svou bytostí to, co se utvořilo v prvních třech až čtyřech týdnech ze spojení duchovního a fyzického zárodku...“ (GA 227 a viz také GA 219)

Průběh tohoto dění popisuje R. Steiner následovně:

„A zatímco procházíme těmito obrazy (v elementární, astrální oblasti planetární sféry), stále více a více nám mizí (tedy zcela pozvolna) to, co jsme si vybudovali jako duchovní zárodek fyzického organismu. Nutně cítíme, že tento duchovní zárodek fyzického organismu od nás odpadl a sestoupil nyní k fyzickému rodičovskému páru... Jsme zde opuštěni jako duchovně-duševní bytost, která *vnímá svou příslušnost* k tomu, co jí odpadlo dolů, ale nemůže se s tím přímo sjednotit. Může se s tím sjednotit teprve

tehdy, když v tomto stavu stáhne do svého éterného těla éterné síly, které jsou v celém kosmu. ... A zatímco jsme dříve měli jen obrazy duchovních bytostí, přičleňujeme si všechno, co si můžeme přiřčenit pouze skrze měsíční síly a co bylo *vzpomínkou* na naši karmickou bytost. To si nyní opět přičleňujeme jako skutečné *síly*. Ty si také bereme s sebou do éterného těla, také je včleňujeme. ... Během procházení měsíčními silami vyvíjíme touhu prožít na zemi svou karmu.“ (GA 218)

O silách, které stahují dohromady světovou éternou substanci, je řečeno následující:

„Duchovní zárodek fyzického těla již sestoupil dolů; v duchovním světě (myslí se zde elementární svět, měsíční sféra) jsme osaměli. Objevuje se zde silný *pocit postrádání*. Ztratili jsme svůj duchovní zárodek fyzického těla. Ten je již dole. Zařadil se na konec řady generací, kterou jsme viděli. Toto postrádání vnímáme velmi silně. A právě toto postrádání přitahuje z celého světa ony ingredience světového éteru, jakmile jsme již duchovní zárodek fyzického těla poslali dolů na Zemi a zůstali jsme zde jako *duše* - jako Já a astrální tělo. Ze světového éteru tedy stahujeme éternou substanci a tvoříme si vlastní éterné tělo. A s tímto vlastním éterným tělem, které jsme utvořili, se pak asi ve třetím týdnu poté, co na Zemi nastalo oplodnění, spojí tělesný zárodek, který se popsáním způsobem utvořil podle duchovního zárodku.“ (GA 226)

„Když člověk porodem opět vstoupí do života, esence jeho dřívějšího éterného těla je čímsi, co se opět vlije do jeho nového éterného těla a při výstavbě pronikne toto nové éterné tělo. Proto má člověk ve svém novém životě v éterném těle výsledky toho, jak v dřívějších životech žil.“ (GA 120)

Vlastní éterné tělo, morální balíček a karma

„Ale než se spojíme se svým vlastním životním zárodkem, tvoříme si ještě své vlastní éterné tělo. ... A v tomto éterném těle je vetkán balíček. ..., který obsahuje morální hodnotu. Ten nyní vetkáváme do svého Já, do svého astrálního těla, ale také do éterného těla. Vše pak spojíme s fyzickým tělem. Tak tedy přenášíme na Zemi také svoji karmu. Tu jsme zpočátku zanechali v měsíční oblasti, neboť kdybychom si ji vzali s sebou do sluneční oblasti, vytvořili bychom si špatné, defektní fyzické tělo.“ (v GA 226 se ještě mluví o „balíčku morální hodnoty“)

K tomu čteme následující vývody s bližším odůvodněním:

„V tomto posílání fyzického lidského zárodku napřed a v následujícím „sbalení“ (mohu-li to tak říci) éterného těla, leží nesmírně hluboká moudrost. Neboť uvažte: kdybychom obdrželi své fyzické tělo, zatímco skládáme dohromady éterné tělo, ... a neposlali bychom ho napřed, ale pronikli bychom ho éterným tělem ještě předtím, než bychom se dostali do substance fyzického embrya - co by se stalo? Právě proto, že můžeme vědět, co by se zde stalo, začínáme nesmírně obdivovat řízení vesmíru, které je plné moudrosti. Pokud by to probíhalo jinak, pak bychom při každé myšlence, kterou bychom zachytili, měli neustále před sebou každý sklon ke zlému, který máme.

Stále bychom si živě pamatovali i to nejmenší zlo, které jsme byt' jen v myšlenkách nebo v cítění na Zemi spáchali. Byli bychom zaplaveni obsahem svého svědomí, zejména jeho zlou stránkou, a nebyli bychom s to uchopit neutrální myšlenku, nebyli bychom např. schopni poznávat přírodu. Jestliže bychom chtěli neutrálně pozorovat rostliny podle přírodních zákonů, potom by se nám i do pozorování přírody mísily myšlenky typu: Ach, ty jsi byl tehdy v

sedmnácti letech takový lump, co jsi to tehdy učinil! - To bychom prožívali při pozorování přírody a nedospěli bychom k žádnému neutrálnímu názoru. Za možnost oddělit svou jednoduchou neutrální rozvahu od toho, co máme v sobě jako morální nebo nemorální instinkty, vděčíme skutečnosti, že svůj fyzický duchovní zárodek posíláme dolů napřed a teprve poté, co si složíme své éterné tělo, ho spojíme s fyzickým tělem. Tím obě držíme tak daleko od sebe, že paměť ve fyzickém těle může být zadržována, že zde není neustále a nechává nás svobodně existovat, tedy se před námi neustále neodvíjí celý náš morální život, a proto můžeme v éterném těle pojmout myšlenky pocházející z neutrální rozvahy.“ (GA 218)

Duchovní zárodek fyzického těla musí nejprve sestoupit dolů k matce při početí, tedy dříve, než se balíček morální hodnoty spojí s duševně-duchovní bytostí člověka, aby tento duchovní zárodek fyzického těla nepošpinil.

Max Hoffmeister